

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.695/2018/20.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. október 31. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2018. szeptember 20. napján kihirdetett **13.B.121/2018/27.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 (tizenkettő) évre **enyhíti.**

A megítélt polgári jogi igény után a vádlott által fizetendő eljárási illeték összegét 14.900.- (tizennégyezer-kilencszáz) forintra **leszállítja.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2018. június 18. napján is tartott tárgyalást.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2019. január 25. napjától 2019. október 31. napjáig letartóztatásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült összesen 19.018.- (tizenkilencezer-tizennyolc) forint büntügyi költség viselésére, külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [BV INTÉZET NEVE]
Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Gyulai Törvényszék fenti ítéletével I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], ezért 20 évi fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a fegyházbüntetés négyötöd részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat, hogy a [cég neve] magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg 2.483.817,- forintot, valamint az államnak 149.000,- forint le nem rótt eljárási

illetéket. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyészség a vádlott javára a szabadságvesztés tartamának enyhítése végett, valamint a bűnösségi körülményekkel kapcsolatos indokolás ellen,
- a vádlott a büntetés enyhítése,
- védője pedig elsődlegesen jogos védelem okából felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A védő fellebbezését írásban és a másodfokú nyilvános ülésen is indokolta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak teljes egészében megalapozatlanok, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá egyértelműen a vádlott bűnösségét, az kétséget kizáró módon nem állapítható meg. A vádlott, a védői álláspont szerint a cselekmény elkövetésekor jogos védelmi helyzetben volt, hiszen igyekezett a sértett ellene irányuló fenyegetését, támadását kivédeni, ezért indokolt lett volna felmentése a terhére rótt bűncselekmény vádja alól. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása hiányos, ugyanis nem cáfolta meg a jogos védelemre történő hivatkozást, illetőleg nem fejtette ki a lövések sorrendjére vonatkozó megállapításainak indokait sem. Vitatta továbbá, hogy a sértettet ért utolsó lövés miként következett be, valamint a vádlott által a helyszínről elhozott készpénz összegét is. Végezetül kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe a vádlott javára megállapítható enyhítő körülményeket, illetőleg hivatkozott arra - az ügyészséggel egyezően - hogy a kiszabott büntetés törvénysértően súlyos.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.332/2018/2-II. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a bűncselekmény elkövetésekor hatályban lévő 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, ennek indokolását azonban részben tévesnek tartotta. Kifejtette, hogy tekintettel azon körülményre, amely szerint az elkövetéskor hatályban lévő büntető törvény alapján - határozott tartamú szabadságvesztés esetén - a büntetési tétel tíz évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés volt, ezért az elsőfokú bíróság által kiszabott 20 év szabadságvesztés törvénysértően súlyos. Mindezekben túlmenően indítványozta a bűnösségi körülmények jogi indokolásának helyesbítését, összességében pedig azt, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a szabadságvesztés tartamát enyhítse, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

Kizárólag a kiszabott szabadságvesztés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaposak, a főügyészi átiratban foglaltak helytállóak.

A védői fellebbezés irányára tekintettel az ítélet tábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen felülbírált, melynek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, a bizonyítási eljárást perrendszerűen folytatta le.

A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.613/2007/19. számú ítélete vonatkozásában a másodfokú bíróság határozatának száma 3.Bf.188/2008/7.

Mellőzte az ítélet tábla az ítélet 3. oldalának negyedik bekezdéséből azon szövegrészt, miszerint 1996. évben a vádlott, tanú 1 és tanú 2 rendszeresen követett el vagyon elleni bűncselekményeket, a bűncselekmények elkövetéséhez használt ruhákat, eszközöket tanú 1 háznak melléképületében tartották, amelyeket rajtuk kívül más személyek is használtak.

Ezen szövegrész mellőzése azért vált szükségessé, mert olyan személyek vonatkozásában tartalmazott bűncselekmények elkövetésére vonatkozó ténymegállapításokat, akik a büntetőeljárás résztvevői nem voltak, másrészt a vádlott vonatkozásában nem áll rendelkezésre olyan bűnügyi nyilvántartás, amely szerint 1997. január 1. napját megelőzően is bűncselekményeket követett volna el. Ezzel kapcsolatosan maga az elsőfokú bíróság is azt állapította meg, hogy a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetése előtt a vádlott büntetlen előéletű személy volt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítélet tábla a fenti helyesbítéssel és kiegészítéssel határozatának alapjául elfogadott.

A vádlott felmentésére irányuló védői fellebbezés részben a bizonyítékok mérlegelése ellen irányult. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el azon vádlotti védekezést, miszerint magát védve adta le az első két lövést a sértettre, majd a harmadik lövésre - amely a sértettet hátulról érte - lényegében úgy került sor, hogy a sértett ütése során kifordult, majd ebben a pillanatban a vádlott a fegyvert elsütötte, így találva el a sértettet hátulról.

Az ítélet tábla álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és rendelkezésre álló bizonyítékokat maradéktalanul megvizsgálta, azokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. A sértett ért harmadik lövés bekövetkeztének mikéntjére nézve az elsőfokú bíróság még bizonyítási kísérletet is lefolytatott, melynek során az igazságügyi orvosszakértők kétséget kizáró módon megállapították, hogy a sértett a harmadik célba talált lövést csakis a vádlottnak teljesen hátat fordítva szenvedhette el, a vádlott által a bizonyítási kísérlet során bemutatott módon ezen sérülés nem jöhetett létre. Kellően megindokolta az elsőfokú bíróság azt is, hogy mind az orvosszakértői, mind a fegyverszakértői vélemények egyeztek abban, hogy a harmadik célba talált lövéskor a sértett testének már erősen előre dőlt helyzetben kellett lennie, figyelemmel arra, hogy az előtte elszenvedett két lövési sérülés következtében ereje rohamosan fogyott, illetőleg ezt támasztotta alá a hátán talált ovális lövésnyom is.

Ami a védő által hivatkozott a jogos védelem kérdését illeti, arról az elkövetés idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény 29. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy nem büntethető, akinek cselekménye a saját, illetőleg a mások személye, javai vagy közérdek ellen intézett, illetőleg ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges. Ezen törvényi rendelkezésből egyértelműen következik, hogy a jogos védelmi helyzetet jogtalan támadás kell, hogy megelőzze.

Jelen esetben a vádlott egy betárazott és kibiztosított pisztollyal lépett be a sértett után az irodahelyiségbe azzal a szándékkal, hogy az ott tárolt készpénzt akár erőszak alkalmazásával is elvegye. Ebből következően tehát a vádlott fejtett ki jogtalan támadást a sértettel szemben, amely

ellen a sértettnek jogában állt védekezni, a vádlott javára azonban - tekintettel arra, hogy a jogtalanság talaján állt - a jogos védelem fentállásának lehetősége fel sem merülhetett. Ebből az is következik, hogy az első két lövés mikénti sorrendjének gyakorlati jelentősége nincs, azt az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján mérlegeléssel állapította meg.

A vádlott által elvitt készpénz összegére nézve az elsőfokú bíróság a [cég neve] által szolgáltatott adatokat fogadta el. Megjegyzendő, hogy azt részben alátámasztani látszik tanú 1 és tanú 2 tanúk vallomása is, akik akként nyilatkoztak, hogy a vádlott 2.000.000.- forint körüli összeget szerzett meg. Tekintettel arra, hogy olyan körülmény nem merült fel, amely alapján a [cég neve] adatközlését kétségbe kellene vonni, így okszerűen járt el a törvényszék, amikor ítéleti tényállását erre alapította.

A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott elkövette az ítéleti tényállásban terhére megállapított bűncselekményt, és a törvényszék ezen álláspontját az ítélet tábla is maradéktalanul osztotta.

A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

Megalapozott tényállás esetén tehát a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért a felmentésre irányuló védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette. Álláspontjával egyező irányutatást ad a BJD 2953. számú eseti döntés is, amely szerint annak az elkövetőnek a cselekménye, aki azért öl embert, hogy vagyon elleni cselekményét be tudja fejezni, hogy a megszerezni szándékolta vagyontárgyat meg tudja tartani, illetve el tudja vinni: az emberölés minősített esetét, a nyereségvágyból elkövetett emberölést valósítja meg.

E körben kiegészítette a minősítéssel kapcsolatos jogi indokolást az ítélet tábla azzal, hogy a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat II/2. pontja szerint az emberölés akkor minősül nyereségvágyból elkövetettnek, ha közvetlen anyagi előny megszerzésére irányul. A közvetett anyagi előny elérése érdekében végrehajtott ölés aljas indokból vagy célból elkövettként értékelhető. Jelen esetben, mivel a vádlott cselekménye közvetlen anyagi előny megszerzésére irányult, így nyereségvágyból elkövettként tekintendő.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag azt állapította meg, hogy a vádlott az emberölést egyenes szándékkal követte el, ugyanakkor a fent említett jogegységi határozat arra is utal, hogy a nyereségvágyból elkövetett emberölés esetén az elkövetés indoka és a célzat összefonódik, a nyereségvágy a célzatot és az indító okot is magában foglalja, így ez a cselekmény eshetőleg szándékkal is megvalósítható. Jelen esetben a vádlott egyenes (emberölési) szándéka a nyereségvágyat is magában foglalta.

E tekintetben az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott az elkövetés idején alkalmazandó 15. számú irányelvre, az ugyanis már nincs hatályban, e tekintetben a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozata irányadó. Az időbeli hatály vizsgálata kizárólag az alkalmazandó Büntető Törvénykönyv vonatkozásában képezi vizsgálat alapját, de ez nem vonatkozik a jogalkalmazást egységesítő kúriai állásfoglalásokra, azok közül értelemszerűen mindig a hatályosat kell figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekmény törvényi minősítése során a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján vizsgálta, hogy a vádlottra a bűncselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény, vagy az elbíráláskor hatályos Btk. tartalmaz kedvezőbb rendelkezéseket. E tekintetben helytállóan foglalt állást, amikor azt állapította meg, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor hatályos büntető törvény a kedvezőbb, ennek jogi indokait azonban részben tévesen adta meg.

A Legfelsőbb Bíróság BH.2001.354. számú eseti döntésében kifejtette, hogy a Büntető Törvénykönyvnek a büntetési tétel középértékére vonatkozó rendelkezése érintetlenül hagyta azt, hogy a bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között, az egyéniesítés elvét alapul véve kell kiszabnia a tetтарыos büntetést, vagyis a középértékre vonatkozó rendelkezés nem korlátozza a bíróságot abban, hogy a törvényi büntetési tétel keretei között belátása szerint értékelje a büntetés kiszabása szempontjából jelentős körülmények súlyát. A középértéktől eltérő büntetés kiszabását a bíróságnak csak akkor kell külön megindokolnia, amennyiben ez az eltérés jelentős. Ezzel lényegében egyezően foglalt állást a Kúria a BH.2014.129. számú eseti döntésében is, amelyben kifejtette, hogy a büntetés kiszabásánál a középértékre utaló rendelkezés nem jelenti a tételkeret adta lehetőségek szűkítését.

A fent kifejtettekre figyelemmel tehát az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 11. oldalának második bekezdéséből a középérték intézményére történő hivatkozást mellőzte.

Megállapította ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság bár helyesen döntött, amikor az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, tévedett, amikor a vádlottal szemben 20 év szabadságvesztés büntetést szabott ki. Ezen büntetés törvénysértő, tekintettel arra, hogy az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény 166. § (2) bekezdés b) pontja ezen bűncselekmény elkövetőire tíz évtől tizenöt évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását tette lehetővé. Tekintettel arra, hogy a törvényszék a vádlottal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztést szabott ki, így értelemszerűen a büntetési tételkeret felső határa tizenöt év.

A büntetés kiszabása körében tévedett a törvényszék, amikor az időmúlást a vádlott javára kisebb súllyal vette figyelembe, ezidő alatt tanúsított magatartására figyelemmel. A Kúria 56/2007. BK véleményének III/10. pontja szerint enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el, minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt, csökken a nyomatéka, vagy el is enyészhet, ha az időmúlást, maga az elkövető idézte elő. A II/2. pont szerint pedig fokozott a *büntetett* előélet nyomatéka, ha a sorozatos elítélésekből, az elkövető életviteléből és az újabb bűnelkövetésből a bűnöző életmódra lehet következtetni.

Jelen esetben a vádlott a bűncselekmény elkövetése előtt büntetlen előéletű volt, a fentiek szerint pedig az elkövető életvitelének kizárólag *büntetett* előélet esetén - amely nyilvánvalóan az ügy tárgyát képező bűncselekmény előtti elítélésekre vonatkozik, nem pedig az azt követőkre - vehető a terhére figyelembe. Ebből következően az időmúlást az ítélet tábla teljes egészében a terhelt javára értékelte, hiszen azt nem maga az elkövető idézte elő, ugyanis önfeljelentésre senki sem kötelezhető, még a

legsúlyosabb bűncselekmények elkövetői sem.

Ugyancsak tévesen hivatkozott a törvényszék azon körülményre, miszerint a vádlott vallomása a bűnösségére nem terjedt ki, ezért a beismerő vallomását csak kisebb súllyal vette figyelembe. E vonatkozásban ugyanis a vádlott az elsőfokú tárgyaláson feltett kérdésre úgy nyilatkozott, hogy bűnösnek érzi magát. Vallomásában elő is adta, hogy ellenállásának megtörése végett lőtt a sértettre, ezen tényt az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás megállapításánál el is fogadta. A vádlott e nyilatkozata viszont nem értelmezhető úgy, hogy az a bűnösségére nem terjed ki, melyet az is alátámaszt, hogy felmentése érdekében nem, pusztán a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést. Erre figyelemmel a vádlott vallomása a bűnösségére is kiterjed, így az javára teljes súllyal veendő figyelembe.

Ugyancsak téves az elsőfokú bíróság azon állásfoglalása, miszerint a vádlott büntetlen előélete csak kisebb mértékben vehető figyelembe enyhítő körülményként, hiszen rendszeresen követett el társas bűnelkövetőként vagyon elleni bűncselekményeket. E tekintetben a korábbiakban már kifejtésre került, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése előtt büntetlen előéletű volt, így az elkövetést megelőzően bűncselekmények elkövetését a terhére megállapítani nem lehet, későbbi elítéléseinek alapját, a jelen cselekményt követően, később elkövetett bűncselekmények képezték. Ez esetben tehát nem állapítható meg az 56/2007. BK vélemény II/1. pontjában említett azon hivatkozás, miszerint a büntetlen előéletnek alig van jelentősége olyan esetben, amikor a büntetlen személy hosszabb időn át, sorozatosan követett el bűncselekményeket.

A bűnösségi körülmények megállapítása során a törvényszék tévesen hivatkozott a BK 154. számú állásfoglalásra is, tekintettel arra, hogy már az sincs hatályban, helyette a 56/2007. BK vélemény alkalmazandó.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor a büntetési célok elérése érdekében a vádlottat határozott ideig tartó fegyházbüntetésre és közügyektől eltiltásra ítélte. Ugyanakkor a fent kifejtettek alapján, a kiszabott büntetés egyrészt törvénysértő volt, másrészt a vádlott javára fennálló enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság - tévesen - csak kisebb súllyal értékelte. Mindezekre tekintettel az ítéletábra - figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességre is - a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 évre enyhítette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a polgári jogi igény megfizetésével kapcsolatosan a törvényszék tévesen hivatkozott a 2013. évi V. törvényre, tekintettel arra, hogy az elkövetés idején még az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) volt hatályban, így annak 339. § (1) bekezdését kell alkalmazni, amely szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni.

Ugyancsak a polgári jogi igény elbírálása során az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett arról, hogy a vádlottnak 149.000,- forint le nem rótt eljárási illeték kell megfizetnie az állam részére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 58. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja szerint az illeték a peres eljárás illetékének 10%-a, ha az alperes a követelést elismeri. Ugyanezen szakasz (8) bekezdése szerint a büntetőeljárásban érvényesített polgári jogi igény illetékére az (1)-(5) bekezdés rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell. A vádlott jelen esetben a bűncselekmény elkövetését bűnösségére is kiterjedően beismerte, az eltulajdonított, mérlegeléssel megállapított pénz összegét pedig érdemben nem vitatta. Erre figyelemmel az ítéletábra a megítélt polgári jogi igény után a vádlott által fizetendő eljárási illeték összegét 14.900,- forintra leszállította.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság kizárólag a büntetés enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezéseket ítélte alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálv - a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2018. június 18. napján is tartott tárgyalást. Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében erre a tárgyalási napra nem utalt, ugyanakkor a Be. 561. § (1) bekezdése szerint az ügydöntő határozat bevezető részében kell feltüntetni a tárgyalási napok megjelölését is.

Az ítéletábra az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdései alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2019. január 25. napjától 2019. október 31. napjáig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő közreműködésével 19.018,- forint bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles megfizetni külön felhívásra az állam javára a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontja, 574. § (1) bekezdése, valamint a 613. § (1) bekezdése alapján.

Az ítéletábra a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontja, 184. § (2) bekezdés f) pontja, és 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján megállapította, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [BV. INTÉZET NEVE] .

Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

, 2019. október 31.

Dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s. k.
előadó bíró

Dr. Katona Dorottya s.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.695/2018/20. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.121/2018/27. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. október 31.

Dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő